

[Albertsen]

ligt Arbejder Forbund, som dækker dette område. Det er ikke tilfældige avisskriverier, men facts, som er baseret på oplysninger fra Danmarks Statistik. Der er sket det, at antallet af arbejdsløse hjemmehjælpere er næsten fordoblet inden for halvandet år, og antallet af midlertidigt ledige er steget med 50 pct. fra 7.000 til 11.000.

Denne udvikling er ikke alene et spørgsmål om holdning, det er også et spørgsmål om knivskarpe konsekvenser af den politik, regeringen har ført, hvor kommunerne er tvunget til at afskedige hjemmehjælpere. Mit spørgsmål går derfor på, om man virkelig mener, at det, at der sker en begrænsning af hjemmehjælpsydelse, svarer til den målsætning, man har erklæret over for folketinget og befolkningen.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Jeg må starte med at afkræfte forlydender om, at 5.000 hjemmehjælpere skulle være blevet afskediget inden for det sidste halve år. Jeg kan nævne, at i forbindelse med kommunernes refusionsanmodninger helt op til april kvartal i år har kommunerne ikke reduceret udgifterne svarende til, at der skulle være sket en væsentlig nedgang i antallet af hjemmehjælpere.

Der har i de senere år været en kraftig udvikling i antallet af hjemmehjælpere. Der er således i perioden 1978–1982 sket en forøgelse af hjemmehjælpen med ca. 32 pct., og kommunerne planlægger i perioden indtil januar 1987 at forøge bistanden med yderligere 10 pct.

Lad mig slå fast, at det naturligvis fortsat er regeringens opfattelse, at ældre medborgere skal sikres hjælpemuligheder, herunder hjemmehjælp, så de kan blive længst muligt i eget hjem, og således at vi undgår dyre plejehjemspladser, så længe det er muligt og ønskværdigt for de ældre.

Som det er spørgeren bekendt, er det den enkelte kommunalbestyrelse, der afgør, hvad der i kommunen er behov for af hjemmebistand. Med de årlige udbygningsplaner, som udarbejdes af kommuner og amtskommuner, er der imidlertid opbygget et system, der giver en rimelig styringsmulighed for de centrale myndigheder med henblik på at sikre, at de enkelte kommuners aktivitet ikke ligger uden for rammerne af det acceptable. Social-

ministeriet vil således have mulighed for at reagere, hvis kommunernes udbygningsplaner skulle vise, at der ikke er ansat et tilstrækkeligt antal hjemmehjælpere til at dække det formodede behov og den målsætning, der er regeringens. Jeg kan sige, at jeg vil være indstillet på at reagere i de tilfælde, hvor det skulle forholde sig på den måde.

Albertsen (S):

Jeg skal ikke kunne sige, hvor ministeren har sine tal fra. Jeg har dem altså fra Danmarks Statistik, og endnu har regeringen dog ikke formået at lave om på statistikker her i landet – den har ellers forsøgt at lave om på mange ting.

Af statistikken fremgår, at der i juli og august 1982 var 4.000 heltidsledige hjemmehjælpere, og i februar-marts 1983 var dette tal øget til 8.000. Med hensyn til midlertidigt ledige er der sket en udvikling fra 7.500 til 11.000. Det vil sige 50 pct. i det sidste tilfælde og næsten 100 pct. i det første tilfælde. Det rimer ikke med, at man siger: vi vil gøre alt muligt for, at ældre længst muligt kan blive i deres eget hjem.

Man ved – socialministeren burde vide det bedre end alle andre, og mit håb var, at han ville forsøge at påvirke indenrigsministeren, men det er måske en fortvivlet appel, med hensyn til bestræbelserne for at nedskære bloktilskuddene – at humlen ved denne sag i og for sig ikke er holdningen på disse områder. Humlen ved denne sag er, at man ved bloktilskudsnedskæringerne tvinger kommunerne til at skabe en besparelse for at få den overensstemmelse i deres budgetter, de er pålagt i henhold til lov om kommunernes styrelse. Det er dér, hunden ligger begravet.

Derfor min appel til ministeren om at fastholde den linje, som jeg for så vidt tror at vi er enige om, i bestræbelserne vedrørende de ældre. Det er jo ikke noget, der alene vedrører de 4.000–5.000 mennesker, der er blevet afskediget. Det vedrører også 25.000–30.000 ældre mennesker, som derved ikke får den nødvendige service og behandling og derved forventeligt hurtigere bliver plejehjemsklientel eller hospitalsklientel eller lægeklientel. Det er der ingen af os der kan ønske eller mene der er fornuft i. Derfor må bestræbelserne gå ud på at sikre kommunerne rimelige arbejdsmuligheder og dermed rimelig økono-